

สาม
ร้อย 將軍待嫁
รัก
แม่ทัพ
หญิง
2

เม้งซาบเซิง 梦三生 เขียน
เจินจูหนัวฉา แปล

คำนำ

เมื่อความลับเรื่องที่ 'จ้าวจงอี่' เป็นตัวปลอมเริ่มมีคนในครอบครัว
สกุลซูล่วงรู้ ทำให้ในที่สุดนางก็ได้แต่งงานกับ 'โจวหฺรือวี่' สมใจแล้วจะ
อีกทั้งนางยังรับปากว่าจะหาตัว 'ซูลี่เยวหม่าน' กลับมาให้ได้ด้วย เพราะ
นางอยากรู้เหลือเกินว่าอีกฝ่ายหน้าตาเหมือนนางเพียงใดกันแน่

และหลังจากแม่ทัพหญิงออกรือนแล้ว คนสนิทอย่างจ้าวหนานชิว
ก็ตามหาตัวนางเจอจนได้ เบื้องหลังเหตุการณ์ต่างๆ ตั้งแต่การ
พระราชทานสมรส การตายของทูตหนานเซียงก็ขมวดปมซับซ้อนยิ่งขึ้น
จ้าวจงอี่ที่ต้องกลับคืนสู่ฐานะเดิมเพื่อจัดการปัญหาต่างๆ ยามนี้นาง
มีสามีที่ดูอ่อนแออยู่เคียงข้าง จะทำการใดก็ล้วนกลัวเขาไม่ปลอดภัยแล้ว
นางจะอย่างไรต่อไป พลิกหน้ากระดาษไปติดตามกันต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

คำคืนในฤดูใบไม้ร่วงอากาศเย็นเบาบาง ภายในห้องกลับอบอุ่นสบาย
เปลวเทียนคู่มังกรหงส์ไหวระริกอย่างรื่นเริงยินดี

หลังกราบไหว้ฟ้าดินเสร็จแล้ว จ้าวจงอิมานั่งอยู่ในห้องหอ ได้ยิน
เสียงฝีเท้าดังมาจากข้างนอก ตามด้วยภาพเบื้องหน้าพลันสว่างไสว
ผ้าแพรแดงบนศีรษะนางถูกเลิกขึ้นแล้ว...

จ้าวจงอิดดวงตาหยิไค้ มองใจหรือวูในชุดมงคลด้วยความพอใจ
ชุดมงคลสีแดงสดขับเน้นให้เขายังมีใบหน้าหล่อเหลาดั่งหยกประดับเกียรติ
คิ้วตามคมเข้มดุจภาพวาด ช่างดูดีมากจริงๆ นะ

คนที่หล่อเหลาปานนี้ต่อไปจะเป็นของข้าแล้ว!

แนะนำตัวละคร

- * โจวเหวินหรรณ ผู้บัญชาการหน่วยเทียนฉี หน้าตาหล่อเหลา มีชื่อเสียงฉาวโฉ่ในเรื่องความโหดเหี้ยม ไม่ไว้หน้าใคร ฝีมือในการทำอาหารเป็นเลิศ
- * จ้าวฉงอี แม่ทัพหญิงผู้เลื่องชื่อลือชื่อนาม รูปลักษณะอ่อนโยน ดุจสายน้ำแต่อยู่ในสนามรบสังหารศัตรูได้ โดยไม่กะพริบตา ตัดสินใจรวดเร็วเฉียบขาด กำฟ้าบิดามารดา
- * ชูเจ้อหลัน บุตรชายคนโตสกุลชู เป็นบัณฑิตที่มีอัธยาศัยดี ไม่ถือตัว สุขภาพอ่อนโยน ฉลาดเฉลียว
- * ชูเสี่ยวหม่าน บุตรสาวคนรองสกุลชู นิสัยอ่อนโยน ชี้กิ้วติดตามบิดาเรียนรู้วิชาแพทย์ สุขภาพอ่อนแอ มาตั้งแต่เล็ก
- * ชูปั้นชยา บุตรสาวคนเล็กสกุลชู สติปัญญาโง่เขลา
- * ชูเทียนตง บุตรชายคนเล็กสกุลชู เป็นคู่แฝดมังกรหงส์กับ ชูปั้นชยา เฉลียวฉลาดกว่าพี่สาวฝาแฝด

37

ความกลัวของซูเกียวนม่าน

จ้าวฉงอีเหลือบมองหน้าซูปิ่นชยาแล้วปิดฝากล่องอาหารไปเงียบๆ
พิสูจน์ด้วยการกระทำจริงๆ ว่าจะไม่มีความกลัวของออรอยมาจ้องนาง

ในที่สุดซูปิ่นชยาก็ไม่โหยจ้องให้ออกมาแล้ว

จ้าวฉงอีใช้มือข้างหนึ่งโอบรอบกล่องอาหาร ส่วนมืออีกข้างเท้าคาง
แล้วมองซูปิ่นชยาร้องห่มร้องไห้เช่นนี้ ดูเหมือนเป็นนายท่านเจ้าของที่ดิน
ผู้เย็นชาไร้หัวใจและชอบขู่ตีดุทริตทรัพย์สินชาวบ้านก็ไม่ปาน ทว่ายามเด็กเกร
ร้องไห้แง หากให้ความสนใจมากเท่าไรก็จะยิ่งร้องเสียงดังขึ้นเท่านั้น
นางเคยเห็นเด็กเกรมาเยอะแล้ว ไม่มีทางตามใจอีกฝ่ายแน่นอน

เป็นไปตามคาด ซูปิ่นชยาเห็นจ้าวฉงอีไม่แยแสตนเอง เสียงร้องไห้แง
ดังลั่นจึงค่อยๆ เบาลงจนกลายเป็นเสียงสละอื่น และยังขำเลื่อมมองนางด้วย
สายตาน่าสงสารเป็นครั้งคราว

จ้าวฉงอีถึงได้เปิดกล่องอาหารอย่างใจดีมีเมตตา

ดวงตาสู้บนขยาพลันสว่างวาบ ก่อนจะรีบพุ่งเข้ามานั่ง ชูเทียนตงที่อยู่หน้าประตูเห็นท่าทางไม่ได้ความของคู่แฝดแล้วก็แทบทนมองไม่ได้จึงยกมือขึ้นมาปิดตา

จ้าวจงอีหุบขนมเหอเถากรอบขึ้นหนึ่งให้เด็กหญิง

ซูบันชยาเห็นนางหุบให้แค่ขึ้นเดียว อีกทั้งยังขึ้นเล็กถึงเพียงนั้น จึงเบะปากบ่นพึมพำว่า "ซิ้งก" ทว่าหลังหุบใส่ปากแล้วดวงตาก็ทอประกายวิบวับ มิน่าเล่าเทียนตงยังแปรพักตร์ก็มันอร่อยมากจริง ๆ นะ!

"สำนึกผิดหรือยัง" จ้าวจงอีหุบขนมเหอเถากรอบอีกขึ้นหนึ่งแกว่งไปมาตรงหน้าอีกฝ่าย

สายตาสู้บนขยาเลื่อนขึ้นลงตามขนมขึ้นนั้น พยักหน้าตอบโดยไม่รู้ตัว จ้าวจงอีส่งขนมเหอเถากรอบให้อีกฝ่ายแล้วถามเพิ่มเติมว่า "ผิดตรงที่ใด"

ซูบันชยาแกล้มตุ้ยเคี้ยวขนมในปากจนหมดค่อยตอบอย่างหยิ่งเชิง "ข้าไม่ควรช่วยพี่เจิ้งหลอกล่อท่านออกไป?"

"อืม นี่เป็นหนึ่งในนั้น" จ้าวจงอีพยักหน้า ถ้าหากไม่ทำเช่นนั้น ซูเสี่ยวหวานก็คงไม่ตกอยู่ในอันตราย นางจึงถามอีกว่า "เรื่องอื่นล่ะ"

"เรื่องใดอีก!" ซูบันชยาเบิกตากว้างทันที ตบโต๊ะแล้วลุกพรวดขึ้นยืน

จ้าวจงอีทำท่าจะปิดฝากล่องอาหาร

"หา? เรื่องใดเล่า! หรือว่าข้าไม่ควรโยนตำราของอู๋เสี่ยวอวี๋ลงน้ำ?"

ซูบันชยาตอบอย่างร้อนรน

จ้าวจงอีพยักหน้า "ตำราเล่มหนึ่งล้ำค่าเพียงใด เจ้าจงรู้เอาไว้นะ บนโลกนี้มีคนตั้งมากมายอยากเรียนแต่ไม่ได้เรียน จะทำลายมันตามใจชอบได้อย่างไร"

ซูบั้นชยาพยักหน้าพลางกินขนมเหอเถากรอบ ทั้งยังรินน้ำชาดื่มคู่กับขนมอย่างสบายใจ ผ่านไปไม่นานก็กินจนเกือบอิ่ม จากนั้นจึงเช็ดปากแล้วลุกขึ้นยืนหัวเราะเย้ยหยัน

"สิ่งที่ข้าไม่ควรทำที่สุดคือช่วยท่านเพราะเจ็บใจแทนตอนอยู่เสียขวี่พูดจาว່าร้าย!"

จ้าวจงฮึดกตะลึงไปแล้ว...เจ้าเด็กเถรคนนี้นักขนมเสร็จก็ชักสีหน้า? นางหรีตาลง "ไม่อย่างนั้นข้าจะไปพบอาจารย์อีกสักครั้ง?"

ซูบั้นชยาฟังไม่ออกว่าว่าจาของพี่สาวเต็มไปด้วยถ้อยคำขมขู่เข้าใจไปเองว่านางเตรียมพร้อมจะไปขอร้องแทนจริงๆ ยามนี้จึงเช็ดคอแล้วเอ่ยขึ้น

"ไม่รบกวนท่านหรอก! ช่วยไม่สำเร็จแล้วยังทำเสียเรื่องหมด!" จากนั้นจู่ๆ ก็นึกอะไรบางอย่างได้ นางกล่าวขึ้นอีกว่า "ช่วงนี้ในตำบลไม่ค่อยสงบนักเกิดคดีฆาตกรรมไปสองคดีแล้ว ท่านก็อยู่ในบ้านดีๆ อย่าออกไปที่ใดละ!"

วันนั้นนางให้พี่รองไปช่วยขอความเมตตาจากอาจารย์หู แต่ปรากฏว่าไม่สำเร็จ นางถูกลงโทษคัดตำรายังไม่เท่าไร กลับมาที่บ้านยังถูกมารดาสั่งสอนยกหนึ่ง...แค่นั้นก็แล้วไปเถอะ วันต่อมาไม่รู้มารดาไปได้ยินมาจากผู้ใดว่าในตำบลเกิดคดีฆาตกรรม มีคนเคาะยามถูกฆ่าตาย พอกลับมาก็ลากนางไปตีอีกรอบ! ตอนนี้กันนางยังระบมอยู่เลย ช่างไรเหตุผลสินดี!

"ในตำบลเกิดคดีฆาตกรรม?" จ้าวจงฮิพลันขมวดคิ้วุ่น

"อ้อ ก่อนหน้านี้มีคนเคาะยามถูกฆ่าตายคนหนึ่ง ไม่กี่วันที่ผ่านมาตรงถนนตะวันตกก็มีคนถูกฆ่าตายอีก ถึงอย่างไรช่วงนี้ท่านก็ห้ามออกจากบ้าน!" ในที่สุดซูบั้นชยาก็เข้าใจแล้วว่าพอพี่รองออกจากบ้าน ตนก็จะถูกตี นี่ไม่ยุติธรรมกับนางเลยจริงๆ!

ชูบันชยาพูดจบก็วิ่งไปแล้ว ตอนวิ่งไปถึงหน้าประตูยังถลึงตาใส่
ชูเทียนตงคนทรยศด้วย

ชูเทียนตงหันไปส่งยิ้มให้พี่รองอย่างละอายใจแล้วเดินตามคู่แฝด
ของตนไป

ทว่าสิ่งที่ชูบันชยาไม่รู้คือนางเพิ่งเดินคล้อยหลังไป จ้าวฉงอี้ก็ป็นข้าม
กำแพงออกจากบ้านสกุลชูแล้ว...

เส้นทางเปลี่ยวบนภูเขาห่างจากตำบลตงหลี่ไปหลายร้อยหลี่มีรถม้า
จอดอยู่คันหนึ่ง บุรุษสวมชุดสีดำนั่งหลับตาพักผ่อนนั่งหนึ่งอยู่หน้ารถ
โบหน้าเขาสูดตอบ เค้ไครงคมเข้มกว่าคนทั่วไปอยู่บ้าง อดพวยพทั้งห้ำ
งามประณีต ทำให้คนมองแทบละสายตาไปไม่ได้เลย เพียงแค่บนโบหน้า
ไว้สีเลือด กระทั่งริมฝีปากบางเฉียบยังซีดเขียว มองดูแล้วตัวคนอยู่ใน
สภาพไม่แข็งแรงเท่าไรนัก ทว่าเส้นผมดำขลับกลับรวบไว้อย่างดีไม่หลุดลุ่ย
ออกมาสักเส้น

ยามนี้เขานั่งฟังหลังกับตัวรถม้า ศีรษะเอียงไปด้านหลังเล็กน้อย
แสงแดดระยิบระยับส่องกระทบแก้มที่ขาวซีดกว่าปกติ ชับเน้นให้ตัวเขา
ประหนึ่งเป็นรูปหิมะพร้อมละลายหายไปได้ทุกเมื่อ

กลางป่าเขาบรรยากาศเงียบสงบ มีเพียงนกโฉบบินผ่านไปเป็นครั้งคราว
ก่อนจะมึนกลืนลงดงามสดไสบินมาเกาะบนไหล่ของชายหนุ่ม ทว่าเจ้าตัว
กลับไม่ยับเยยอันสักนิด ประหนึ่งมิใช่สิ่งที่มีชีวิตกระนั้น

ทันใดนั้นใบหูของเขาก็กระดิกเบาๆ

เสียงบางอย่างดังแว่วมาจากกลางป่าลึก คล้ายว่ามีคนค่อยๆ
เหยียบลงไปบนกิ่งไม้แห้งจนเกิดเสียง เขาแทบจะนึกภาพท่าทางขาดกั้ว

ตัวสั้นนั่งงอของคนที่นั่นได้เลยทีเดียว

เสียงฝีเท้าที่นั่นใกล้เข้ามาทุกขณะ บุรุษผู้นั้นพลันลืมหูลืมตาขึ้นมา มองไปทางหญิงสาวที่กำลังเดินโซเซเข้ามาหา เห็นนางใช้ชายกระโปรง มาแทนผ้ารองอย่างระมัดระวัง 'ไม่รู้ว่าการกำลังประคองอะไรอยู่...และ ช่วงขณะที่เขาลืมตาขึ้น นกที่เกาะบนไหล่เขาคือนกที่เหมือนจะสะดุ้งตกใจ ขึ้นมา จึงกระพือปีกพื้บพื้บบินหนีไป

นัยน์ตาของเขาเป็นสีอ่อนกว่าคนทั่วไปเล็กน้อย ยามมองเห็น หญิงสาวผู้นั้นก็ตกอยู่ในภวังค์ครู่หนึ่ง จากนั้นดวงตาก็ฉายแววเยาะเย้ย บางเบา

"ข้ายังนึกว่าเจ้าจะหนีไปแล้ว แค่ว่า...แค่ว่า เหตุใด...เหตุใดยังกลับมา ให้ชายขึ้นน้ำอีกเล่า แค่ว่าๆ...ไม่ได้ความเลยจริงๆ"

พอเขาเอ่ยปากก็โอโหโลกอย่างรุนแรง จึงพูดจาได้ยากลำบากยิ่ง แม้ เขาจะอยู่ในสภาพเช่นนี้ กลับยังดันทุรังจะเหน็บแนมอีกฝ่ายให้ได้

บุรุษผู้นี้มิใช่ใครอื่น เขาคือจีเงงจินองค์ชายรองแคว้นหนานเซียง นั่นเอง ส่วนหญิงสาวที่ถูกพูดจาเหน็บแนมก็คือซูเสี่ยวหมาน

ซูเสี่ยวหมานเร่งฝีเท้าเดินเข้าไปหาชายหนุ่มอย่างไม่มีทางเลือก เท่าไรนัก "ท่านเลิกพูดเถอะ ข้าหาเจ้าพวกนี้เจอบนเขา ท่านเคี้ยวมัน ให้ละเอียดแล้วกลืนลงไปจะทำให้รู้สึกดีขึ้นบ้าง" นางหยิบบางสิ่งที่เป็น ขึ้นเล็กๆ สีขาวสะอาด มองดูคล้ายส่วนหางของผีเสื้อในผ้ารองจากชายกระโปรง ยื่นส่งให้เขา

จีเงงจินไม่คิดจะชายตามอง ยังคงเอ่ยเหน็บแนมนางต่อไป "ถือว่า รู้จักเอาตัวรอด ในป่านี้มีแต่หมาป่าหิวโซเต็มไปหมด ถ้าขึ้นเจ้าเดินลึกเข้าไป อีก แค่ว่าๆ...เนื้อหนังนุ่มนวลทั้งตัวเช่นนี้คงสบายเจ้าตรัจจานพวกนั้นแล้ว..."

แค่ว่า..."

"ข้าไม่มีทางหนีหรอก" ชูเสี่ยวหม่านเห็นเขาโจจนหายใจแทบไม่ทัน ทว่ายังรั้งจะพูดไร้สาระอย่างดุดันไม่หยุดหย่อน จึงเอาของในมือยัดใส่ปากเขา ไปเสีย "เคี้ยวแล้วกลืนลงไป"

...นางไม่รู้เลยว่านี่คือที่ใด ไม่รู้ด้วยว่าจะกลับไปตำบลตงหลี่ได้อย่างไร แล้วจะเพ่นพ่านไปทั่วได้หรือ

ถึงแม้จีเจิงจิ้นจะมีสีหน้าดูร้าย ทว่าปากกลับขยับเคี้ยวโดยไม่รู้ตัว เพราะหญิงสาวตรงหน้ารู้วิชาแพทย์ บาดแผลบนร่างเขาก็ได้นางพันแผลห้ามเลือดให้...

ขณะครุ่นคิดเรื่องนี้ สิ่งที่เขา กำลังเคี้ยวก็ส่งกลิ่นเหม็นคาวปลาออกมา กะทันหัน กลิ่นคาวนั้นพุ่งขึ้นสมองจนเขารู้สึกคลื่นไส้จะอาเจียนทันที

"นี่มันอะไรกัน...แค่ว่าๆ เจ้าคิดจะวาง...ยาพิษฆ่าข้าหรือไร!"

"นี่คือหนัาอวี่ซิง* ท่านอาจจะไม่ค่อยชินกับกลิ่นของมัน แต่มันช่วยดับร้อนและถอนพิษได้ คนทางใต้นิยมนำมาทำเป็นอาหารที่ไม่ต้องปรุงร้อน เป็นสมุนไพรที่กินได้นะ" ชูเสี่ยวหม่านอธิบายจบก็ยัดหนัาอวี่ซิงเข้าปากเขาอีกชิ้น

จีเจิงจิ้นขมวดคิ้วเป็นปม สงสัยเหลือเกินว่านางทำไปโดยเจตนา แต่สุดท้ายก็ไม่ได้พูดอะไร เคี้ยวหนัาในปากจนละเอียดแล้วกลืนลงคอ

"ข้าน่าจะรู้แต่แรกแล้วว่าเจ้าไม่ใช่จ้าวฉงอี...แค่ว่าๆ ถ้าหากเป็นนางเกรงว่าป่านนี้คงยกดาบฟันฉับแล้ว..." จีเจิงจิ้นเอ่ยอย่างดูแคลนยิ่ง เขาพยายามไม่สนใจกลิ่นคาวรุนแรงในปาก ขณะจดยังโอบหน้าของหญิงสาวที่เหมือนกับจ้าวฉงอีทุกประการ

* หนัาอวี่ซิง หรือที่คนไทยรู้จักในชื่อพลูควาและชื่อเรียกท้องถิ่นอื่นๆ เป็นพืชสมุนไพรที่สามารถนำมาประกอบอาหารและมีสรรพคุณทางยาหลายอย่าง

ประมาทเกินไปแล้วจริงๆ

หลังได้ข่าวว่าจ้าวฉงอีกล้ำขีดราชโองการหนึ่การแต่งงาน เขาก็ไล่ตามมาตลอดทาง ระหว่างนี้เขาโอ้อวดว่าตนเองวางแผนแม่นยำไม่มีผิดพลาด เสมือนตักแตนจับจักจั่น แล้วตนเป็นนกขมิ้นจ้องอยู่ด้านหลัง* ต่อให้มีหน่วยเทียบฉิดตามจับอยู่ก่อน ทว่าที่สุดแล้วจ้าวฉงก็จะต้องตกอยู่ในกำมือเขาแน่นอน

เขามั่นใจว่าตนเองจับตัวจ้าวฉงได้แล้วคุมตัวนางกลับเมืองหลวงด้วยความภาคภูมิใจเต็มเปี่ยม ใคร่ครวญว่าจะบันทอนความอีกเหิมของนาง ผลปรากฏว่ากลับถูกลอบสังหารกลางทาง เขารู้ดีว่าผู้ใดต้องการให้เขาตาย แต่ไม่เคยคิดว่าการลอบสังหารครั้งนี้จะมุ่งตรงมาอย่างดุดัน เดิมทีนี้คิดว่าจ้าวฉงอาจจะอาศัยความวุ่นวายหลบหนีหรือฉวยโอกาสแทงดาบใส่เขาสักหน สุดท้ายกลับพบว่านางเฝ้ามองอย่างเงียบๆ ไม่ขยับหนีไปที่ใด...เขาทำได้แค่พานางหลบหนีอย่างทุลักทุเลจนอาการบาดเจ็บกระตุ้นให้โรคเก่ากำเริบจึงหมดสติไประหว่างทาง

เขานึกว่าถ้าตนตกอยู่ในกำมือจ้าวฉงก็คงมีจุดจบยากจะคาดเดา สุดท้ายเมื่อฟื้นขึ้นมากลับพบว่าตนเองยังสบายดี บาดแผลถูกพันผ้าไว้แล้ว 'จ้าวฉงอี่' เป็นคนช่วยชีวิตเขา...ในตอนนี้องเขาเพิ่งสังเกตเห็นว่า 'จ้าวฉงอี่' ที่อยู่ตรงหน้ามีข้อสงสัยมากมายทีเดียว ใช้วรยุทธ์ไม่เป็น ทว่ากลับรู้วิชาแพทย์ที่สำคัญเมื่อคิดทบทวนให้ละเอียดแล้ว ตอนเผชิญเหตุลอบสังหารนางไม่ได้เฝ้ามองอย่างเงียบๆ เห็นได้ชัดว่าตกใจกลัวจนขยับไม่ได้ต่างหาก

หญิงสาวที่มีรูปโฉมเหมือนจ้าวฉงอี่ทุกประการผู้นี้เดิมทีก็ไม่ใช้จ้าวฉงอี่อยู่แล้ว

* ตักแตนจับจักจั่น นกขมิ้นจ้องอยู่ด้านหลัง ใช้กระทบกระทั่งกับผู้ใดแต่ละคนก็จับคู่กัน โดยลืมไปว่าตนเองก็อาจโดนจ้องจับคู่อยู่เช่นกัน

เขาเคยซักถามนางเช่นกัน แต่ 'จ้าวฉงอี่' คนนี้กลับไม่ยอมบอกรายละเอียด ปัญหาจะต้องเกิดจากที่ตำบลตงหลี่แน่นอน ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจจะคุมตัวนางย้อนกลับไปตำบลแห่งนั้นดูสักหน่อย จนใจว่าร่างกายเขามีแผลใหม่ซ้ำโรคเก่า ทั้งยังต้องหลบหลีกการลอบสังหาร เขาจึงส่งข่าวแจ้งให้คนมารับ ทว่าคนที่จะมารับคงไม่มาถึงในช่วงสั้นๆ นี้

การเดินทางครั้งนี้เสียเวลามากเกินไปแล้ว

จีเจิงจิ้นจึงมองหญิงสาวตรงหน้าด้วยสีหน้าบึ้งตึง

ซูเสี่ยวหม่านสัมผัสได้ถึงสายตาดูมึงมึงที่จ้องมายังตนเอง เหงื่อเย็นๆ ก็ผุดพรายเต็มแผ่นหลัง แต่นางยังแสรังทำที่ไม่สะทกสะท้าน หมุนกายก้าวขึ้นรถม้า หยิบสุมุ่ไพรกับผลไม้ป่าที่เก็บใส่กระป๋องมาวางเป็นหมวดหมู่

...วันนั้นหลังนางขึ้นเขาไปก็ประสบเรื่องราวบางอย่าง เพราะความตื่นตระหนกจึงวิ่งไม่ดูทางจนเกือบตกหน้าผาและได้คุณชายผู้นี้คว้าตัวนางไว้ทันการณ์ ทว่านางยังไม่ทันกล่าวขอบคุณ เขาก็จับนางมัดและลักพาตัวมาแล้ว

ตอนนั้นเขามองหน้านางพร้อมกับเอ่ยอย่างพึงพอใจเหลือเกินว่า 'จ้าวฉงอี่ เจ้าตกอยู่ในกำมือข้าจนได้'

ซูเสี่ยวหม่านตระหนักได้ว่าคุณชายที่ดูคล้ายคนชั่วช้าสามานย์ตรงหน้าจับผิดคนแล้ว

ในสกุลซูมีคนที่ทั้งครอบครัวยกเว้นซูเทียนตงกับซูปั้นชยาต่างรู้จักดี แต่กลับเป็นความลับที่ไม่มีใครกล้าเอ่ยถึง นางมีพี่สาวฝาแฝดคนหนึ่งซึ่งถูกมารดาขายทิ้งไปในราคาถูกๆ เพื่อจะเลี้ยงดูนางให้มีชีวิตรอด นางรู้ดีว่าบุญคุณความแค้นระหว่างมารดากับเจิงพานชื่อ

เกิดขึ้นเพราะพี่สาวคนนั้น เจิงพานชื่อจ่ายเงินยี่สิบตำลึงชื่อพี่สาวของนางไป แล้วก็ทอดทิ้งหลังจากได้บุตรชายอย่างเจิงเสี่ยวฝู

นางคาดเดาว่าคนที่ผู้ชายทำทางชั่วช้าสามานย์ผู้นี้อยากจับกุม คงเป็นพี่สาวคนที่นางไม่เคยพบหน้าผู้นั้น เพราะได้หล้านี้ถ้าหากจะมีใครสักคนหน้าตาเหมือนนางไม่มีผิดเพี้ยน เหมือนกันมากจนยากจะแยกแยะจริงเท็จได้ คนผู้นั้นคงมีแค่พี่สาวของนางแล้ว

ในใจจูเสี่ยวหม่านรู้สึกผิดกับพี่สาวที่ถูกบิดามารดาทอดทิ้งเพราะนาง มาตลอด นางรู้ว่าบิดามารดาที่รู้สึกไม่ต่างกัน พวกเขามอบความรักให้นาง มากเป็นพิเศษ ก็เพราะนำความรักที่จะมอบให้พี่สาวมารวมไว้ที่นางทั้งหมด... ฉะนั้นหลังจากถูกจับผิดตัวมา นอกจากนางจะไม่อธิบายว่าไม่ใช่คนที่เขา ต้องการ ยังเอาแต่นิ่งเงียบไม่พูดไม่จา...หวังเพียงว่าจะสามารถถ่วงเวลาให้ พี่สาวได้อีกสักกระยะหนึ่ง

พี่สาวของนาง...ชื่อจ้าวฉงอี่

จูเสี่ยวหม่านรู้จักชื่อนี้ นั่นคือชื่อของแม่ทัพหญิงผู้สร้างความสำเร็จ ความชอบในการสู้รบจนเป็นที่เลื่องลือ และเป็นขุนนางผู้มีคุณูปการ ในการก่อตั้งแคว้นชยาจิง...

ที่แท้พี่สาวเก่งกาจถึงเพียงนี้เลยหรือ

แต่กว่าจะกลายเป็นคนเก่งกาจเช่นนี้ ระหว่างทางต้องเผชิญกับ ความลำบากมากเพียงใดกันนะ

จูเสี่ยวหม่านครุ่นคิด อย่างน้อยครั้งนี้นักให้ข้าปกป้องพี่สาวสักครั้ง แล้วกัน

38

สิ่งที่แม่ของคนที่ตนรัก

จำรงอไม่รู้เลยแม้แต่น้อยว่านางได้รับการปกป้องจากคนที่ตนเอง
อยากปกป้องมาตั้งแต่แรก นางเป็นห่วงโจหรือว้อยเล็กน้อย ต่ำบดลงหลึ
ค่อนข้างสงบสุขมาโดยตลอด ทว่าช่วงเวลาสั้นๆ ไม่กี่วันที่ผ่านมานี้
เกิดคดีฆาตกรรมต่อเนื่องกันสองคดี ต้องมีเงื่อนงำแอบแฝงอยู่แน่
โจหรือว้อยไม่ใช่คนในท้องถิ่น อีกทั้งยังถูกโจรภูเขาทำร้ายจนอาการสาหัส
ถึงขั้นสูญเสียความทรงจำไปแล้ว...ถ้าหากคนร้ายก็คือโจรภูเขาที่หนีรอดมาได้
คนนั้น แล้วโจหรือว้อยจะไม่อยู่ในอันตรายหรือ

คิดถึงเรื่องนี้นางก็นั่งไม่ติดที่แล้ว ชูปั่นชยาเพิ่งเดินจากไป นางก็
ป็นข้ามกำแพงออกจากบ้านสกุลชู

จำรงอตัดสินใจไปดูที่โรงเตี๊ยมอวินไหลสักหน่อย ปรากฏว่า
กลับไม่พบคนที่ตามหา

"คุณชายโจคืนห้องพักไปแล้ว" พอหลงจูได้ยินว่าแม่นางตรงหน้า

มาหาโจวหฺวอวี้ก็ตอบไปเช่นนี้

"อะไรวะ!" จ้าวจงอีตกตะลึงพูดไม่ออก "เขาบอกหรือไม่ว่าจะไปทีใด"

หลงจูเริ่มตื่นตัวขึ้นมาทันใด ถึงแม้นางผู้นี้จะหน้าตาตางดงาม แต่คนงามก็ไม่แน่ว่าจะเป็นคนดี อีกอย่างโรงเตี๊ยมของพวกเขาก็แพ่งพรายเรื่องส่วนตัวของแขกตามใจชอบได้อย่างไร ดังนั้นเขาจึงตอบอย่างระมัดระวังยิ่ง

"เรื่องนี้ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน"

จ้าวจงอีเดินออกจากโรงเตี๊ยม ขณะมองฝูงชนส่งเสียงจ๊อกแจ๊กจ๊อแจบนท้องถนนก็พลันมีความคิดหนึ่งผุดขึ้นมา...

เขาคงไม่ได้เสียใจภายหลัง ไม่อยากแต่งงานกับข้าจนแผ่นหนังไปแล้วหรอกนะ!

ถ้าหากเขาล้าหนี่! ข้าจะ...

ดูเหมือนนางก็ทำอะไรเขาไม่ได้อยู่ดี...

จ้าวจงอีคิดอย่างหมดอาลัยตายอยาก แล้วจู่ๆ ก็นึกถึงอดีตว่าที่สามีของนางที่หนีหายไป วันนั้นนางแจ้งให้บิดาบุญธรรมทราบว่าการพาเขากลับมาที่ค่าย จากนั้นเมื่อกลับไปหาเขาที่ถ้ำด้วยความปิติลึกลับ สิ่งที่ย้อนมาอยู่กลับเป็นถ้ำโล่งว่างเปล่า ทุกอย่างถูกกวาดหายไปหมดเกลี้ยง

...เหมือนกับเวลานี้ไม่มีผิด

ทว่าในอดีตเจ้าคนชั่วนั้นไม่เพียงหนีไป ยังขโมยผลไม้แห้งกับของว่างที่นางเก็บเอาไว้ในถ้ำไปไม่เหลือสักอย่างเลยทีเดียว!

เมื่อคิดเช่นนี้แล้ว...โจวหฺวอวี้คล้ายจะดีกว่าอีกฝ่ายอยู่บ้าง อย่างน้อยก็ยังทำถึงหูลู่กับขนมเหอเถากรอบให้นางกิน

ระหว่างจ้าวจงอีกำลังคิดไปเรื่อยเปื่อย จู่ๆ ก็สังเกตเห็นว่าตรงปากตรอก

ห่างออกไปไม่กี่กิโลเมตรมีบรูษผู้หนึ่งถูกลากตัวหายเข้าไปในตรอก นางขมวดคิ้วมุ่น แล้วไล่ตามไปทันที

เพิ่งไล่ตามมาถึงปากตรอกก็มองเห็นบรูษผู้นั้นถูกชายฉกรรจ์ร่างผอม ผักติดกำแพง แต่ดูเหมือนคงจะรู้ตัวว่ามีคนเดินเข้ามาแล้ว ชายฉกรรจ์ร่างผอมจึงปล่อยมือทันทีแล้วข้ามกำแพงหนีไป

จ้าวฉงอีหรีตามอง รู้สึกว่าเงาหลังของคนผู้นี้ค่อนข้างคุ้นตาราวกับ เคยเห็นที่ใดมาก่อน ทว่าแขนเสื้อข้างขวาของเขาว่างเปล่า ดูเหมือนจะมี แขนเพียงข้างเดียว นางนึกไม่ออกไปชั่วขณะว่าเคยเจอคนแขนข้างเดียวเช่นนี้ จากที่ใด

จ้าวฉงอีเตรียมตัวจะไล่ตามไป แต่กลับถูกคนดึงแขนจากด้านหลัง... เป็นบรูษที่ถูกลากตัวเข้าตรอกมาก่อนหน้านั้นนั่นเอง

"เสียวหม่าน! ไซ้เจ้าจริง ๆ ด้วย ข้ายังนึกว่าตาผัดไปเสียอีก!" เขากล่าวด้วยสีหน้าตื่นเต็นยินดี

จ้าวฉงอีเหลียวกลับมามอง คนผู้นี้อายุยังน้อยกลับไ้หวนวดเครา รกครึ้ม สวมชุดคลุมยาวสีเขียวเข้ม ทว่าไม่ยอมสวมให้เรียบร้อย ปล่อยให้ ชุดหลวมโพยกบิดเบี้ยวไปหมด มองดูไม่น่าใช้คนดีทำอะไรจริงจัง

...คนผู้นี้รู้จักซูเสียวหม่าน

"เมื่อครู่คนผู้นั้นเป็นใคร เขาคิดจะทำอะไร" จ้าวฉงอีถามขึ้น

"ข้าก็ไม่รู้ ข้าเพิ่งเดินผ่านที่นี้ก็ถูกกระซกตัวเข้ามาแล้ว...คงต้องการ ปล้นทรัพย์กระมัง" สายตาของเขาถูกลนเล็กลงขณะกล่าว

จ้าวฉงอีมองสำรวจอีกฝ่ายขึ้น ๆ ลง ๆ พักหนึ่ง "เจ้าไม่เป็นอะไร ไซ้หรือไม่"

ชายหนุ่มพลันเผยสีหน้าดีใจอย่างคาดไม่ถึง "เสียวหม่าน เจ้ากำลัง

เป็นห่วงข้าหรือ"

"..." จ้าวจงอีหันหลังเดินจากไป

บุรุษผู้นั้นรีบตามมารั้งนางไว้โดยไม่เสียเวลาคิด

จ้าวจงอีรู้สึกสนใจคนเมื่อครู่ไม่น้อย แต่นางไม่สะดวกจะปิ่นกำแพงไล่ตามไปต่อหน้าผู้อื่น ครั้นยามนี้จะเดินออกไปก็ถูกตึงแขนไว้อีก ในใจอดหงุดหงิดขึ้นมาไม่ได้ จึงพลิกมือแล้วกดเขาเข้ากับกำแพง

ชายหนุ่มกลืนน้ำลายดังเอือก ก่อนจะเอ่ยอย่างตะกุกตะกักเล็กน้อยว่า "เสียวหม่าน วันนั้นเจ้าได้ยินแล้วใช่หรือไม่...เจ้าอย่าเข้าใจข้าผิดนะ ข้ากับคนผู้นั้นไม่เกี่ยวข้องกันเลยสักนิดเดียว เจ้าฟังข้าพูดนะ..."

"อืม เจ้าว่ามา" จ้าวจงอีพยักหน้าอย่างเยือกเย็นท่ามกลางความวุ่นวาย ท่าทางบ่งบอกว่าข้ารอฟังเจ้าพูดอยู่

ชายหนุ่มส่ายน้ำลายกะทันหัน...ปกติแล้วนางจะพูดว่าข้าไม่ฟังๆ ไม่ใช่หรือไร

"ไม่มีอะไรจะพูดหรือ" จ้าวจงอียกมุมปากโค้งขึ้น "ถ้าอย่างนั้นบอกมาก่อนว่าเจ้าเป็นใคร"

"ข้า...ข้าคือเจิ้งจื่ออั้งอย่างไรเล่า..." เขาตอบไปตามสัญชาตญาณ

จ้าวจงอีรืตาลง นึกถึงจดหมายรักเนื้อหาหวานเลี่ยนจนน่าหวั่นใจ รวมถึงตัวอักษรที่ลายมือแยบประหนึ่งสุนัขคลานได้...ที่แท้เขาก็คือคางคกอยากกินเนื้อหงส์ตัวนั้นที่ท่านแม่ชู่เอ๋ยถึง?

"เจ้าคงไม่ได้...ลืมห้าไปแล้วหรอกระ" เจิ้งจื่ออั้งเกือบจะรู้สึกเศร้าใจอยู่ดี ๆ ก็สัมผัสได้ว่ามีบางอย่างผิดปกติ

เสียวหม่านจะลืมห้าได้อย่างไร ปกตินางทั้งหวาดกลัวทั้งรังเกียจข้าจะตายไป ที่ผ่านมามองเห็นข้าแล้วเป็นต้องหลบเลี่ยง เหตุใดวันนี้มองเห็นข้าแล้ว

ยังพุ่งเข้ามาหาเช่นนี้ อีกอย่างถ้าหากวันนั้นนางได้ยินบทสนทนาระหว่าง
ข้ากับคนผู้นั้นจริง เห็นข้าแล้วน่าจะหลบเลี้ยวไปให้ไกลกว่าเดิมถึงจะถูก...
ยิ่งกว่านั้นเสียวหม่านบอบบางอ่อนแอมาแต่ไหนแต่ไร นิสัยก็อ่อนโยนซื่ออายุ
เป็นที่สุด จะมีพลังกำลังมากจนผลึกข้าติดกำแพงเช่นนี้ได้หรือ

เมื่อคิดถึงตรงนี้ดวงตาที่ฉายแววเกียจคร้านมาตลอดของเจิ้งจื่ออั้ง
ก็เย็นเยียบขึ้นทันควัน เขาหมุนกายกลับมาแล้วพลิกมือกดร่างนางไว้
อย่างคล่องแคล่ว

"เจ้าไม่ใช่ซูเสี่ยวหม่าน เจ้าเป็นใคร!"

จ้าวฉงอี้คาดไม่ถึงว่าชายหนุ่มผู้นี้จะมีฝีมืออยู่บ้างเหมือนกัน และ
ไม่คิดว่าเขาจะมีความรู้สึกเฉียบไวถึงเพียงนี้... ไม่น่าเชื่อว่าคางคกอยากกิน
เนื้อหงส์ที่ท่านแม่ซูเอ๋ยถึงผู้นี้จะเป็นคนแรกที่รู้ว่านางไม่ใช่ซูเสี่ยวหม่าน

ชั่วขณะหนึ่งความรู้สึกของนางพลันซับซ้อนขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่
เพียงแต่เวลานี้นางกำลังอัดอั้นใจ เริ่มเกิดความคิดอยากจะทำทุกอย่าง
เลยตามเลยเต็มที่แล้ว ถึงอย่างไรหุอู๊ก็หนีไปแล้ว นางคงไม่ได้แต่งงาน
ฐานะซูเสี่ยวหม่านนี้ดูเหมือนจะไม่สำคัญแล้วเช่นกัน... อย่างมากนางก็แค่
หาแหล่งกบดานสักแห่ง รอจี้เจิงจิ้นมาถึงค่อยเข้าช่วยซูเสี่ยวหม่านโดยตรง
จากนั้นก็เอาตัวจี้เจิงจิ้นกลับไปขอรับโทษที่เมืองหลวงเสีย

ในใจจ้าวฉงอี้วางแผนการเอาไว้พร้อมสรรพ นางเตรียมทุบตี
เจ้าอันทพาลผู้นี้ระบายอารมณ์สักยกหนึ่ง ถึงอย่างไรซูเสี่ยวหม่าน
ก็ถือเป็นน้องสาวของนาง ทั้งยังเคยถูกเจ้าอันทพาลผู้นี้รังแกมาแล้ว
จะลงไม้ลงมือกันบ้างก็สมควรอยู่ ทว่าขณะกำลังจะลงมือ จู่ๆ กลับได้ยิน
เสียงฝีเท้าที่ค่อนข้างคึกคักดังมาจากด้านหลัง นางจึงผ่อนแรงลงโดยไม่รู้ตัว

ชั่วอึดใจถัดมาจ้าวฉงอี้ก็ถูกโจวหุอู๊ที่เร่งรุดมาหาตึงเข้าสู่อุโมงค์

"ไม่เป็นไรใช่หรือไม่" โจวเวินหรานก้มศีรษะมองหญิงสาวในอ้อมแขน ซึ่งดูเหมือนตกใจจนทำอะไรไม่ถูกด้วยความหวงใย

เมื่อครู่เขาได้ยินว่ามีคนเห็นแม่นางรองชูเดินอยู่บนถนนตามลำพัง จึงรีบมาหา...ปรากฏว่ากลับเห็นนางถูกเจ้าอันธพาลผู้นี้รังแก ก็อดลอบดีใจไม่ได้ที่มาถึงทันเวลา

จ้าวจงอีจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว นางส่ายหน้าพลาถตอบว่า "ไม่...ไม่เป็นไร"

โจวเวินหรานมองเจ้าอันธพาลหนุ่มผู้นั้นอย่างเย็นชา

เจิ้งจื่ออั่งก็ประหลาดใจเล็กน้อยเช่นกัน "เป็นเจ้า?" คราวก่อนเขาได้รับการค้าเล็ก ๆ ช่วยผู้ว่าจ้างตามหานักรูรูปงามคนหนึ่งเพราะต้องการหาเงินมาใช้จ่ายสั๊กหน้อย ตอนนั้นเขาขวางทางคนผู้นี้เอาไว้เพราะอีกฝ่ายช่างรูปงามโดยแท้ สุดท้ายผู้ว่าจ้างเลวระยำนั่นไม่รู้เพราะเหตุใดอยู่ดี ๆ ก็ไม่ยอมรับเสียอย่างนั้น ตกลงกันดิบดีดีว่าจะให้เขาหนึ่งร้อยตำลึง เขากลับต้องออกเงินซื้อปลาสดไปบูชาตรงหน้าแทนอีก

"กลางวันแสกๆ มารังแกหญิงสาวคนหนึ่ง ตำบลดงหลันนี้ไม่มีชื่อมีแป๊ะแล้วกระมัง" โจวเวินหรานมองหน้าอีกฝ่ายพร้อมเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชา

"เจ้าจะรู้อะไรเล่า! ตาข้างใดของเจ้าเห็นว่าข้ารังแกนางกัน!" เจิ้งจื่ออั่งโมโหจนแทบอยากหัวเราะออกมา เขาเป็นฝ่ายเกือบถูกรังแกต่างหาก! ตอนนี้เขายังเจ็บแขนอยู่เพราะเมื่อครู่ถูกบิดแขนมาแท้ๆ!

"กล้าทำก็ต้องกล้ารับ" สายตาโจวเวินหรานยิ่งฉายแววดูแคลนกว่าเดิม

"ไม่ใช่ซะ...ข้าทำอะไรลงไปล่ะหา! เสียขวมห่าน เจ้าพูดสิว่าเมื่อครู่ข้ารังแกเจ้าหรือไม่! ไม่ถูกสิ...เจ้าไม่ใช่เสียขวมห่าน..." เจิ้งจื่ออั่งพูดไปพูดมา ลูๆ กั๊วจองสตรีที่ได้บุรุษรูปงามผู้นั้นโอบกอดไว้ในอ้อมแขนเขม็ง "เจ้าเป็นใคร

กันแน่ เสียขวมห่านอยู่ที่ใด เจ้าทำอะไรเสียขวมห่าน!"

เขาพูดพลางทำท่าจะพุ่งเข้าไปลากตัวนางออกมา

จ้าวฉงอีหลบอยู่ในอ้อมแขนโจวเหินหฺรานอย่างสงบเสงี่ยม ไม่กล้าส่งเสียงสักคำ พอได้ยินประโยคนี้ก็รู้สึกร้อนตัวขึ้นมาและพยายามซุกตัวเข้าไปอีก...

ก่อนหน้านี้ตั้งใจจะปล่อยเลยตามเลยถึงได้ไม่คิดปิดบังอะไรแม้แต่หยวนทว่านั่นไม่ใช่เพราะนางนึกว่าโจวหฺรือวี่หนีไปแล้ว นางไม่มีทางได้แต่งงานหรือหหรือ เวลานี้อยู่ต่อหน้าโจวหฺรือวี่ นางย่อมต้องเป็นคู่เสียขวมห่านที่น่ารักน่าเอ็นดูสิ

โจวเหินหฺรานคิดไม่ถึงว่าตนอยู่ตรงนี้แท้ๆ เจ้าอันธพาลยังกล้าเหิมเกริมเขารู้สึกว่าหญิงสาวในอ้อมแขนซุกเข้าหาตนเองอีกครั้ง จึงเข้าใจว่านางคงตกใจกลัวแย่แล้ว ในใจยิ่งทวีความสงสัย เมื่อเห็นเจ้าอันธพาลทำท่าจะลงไม้ลงมือ เขาจึงใช้มือข้างหนึ่งปกป้องหญิงสาว ส่วนมืออีกข้างขัดพล้งออกไป

ทว่าต่อให้เขาจงใจยับยั้งพละกำลังไว้เพราะไม่อยากจะกระทบกับหญิงสาวที่หวาดกลัวเป็นทุนเดิม เจ้าอันธพาลนั้นก็ยิ่งถูกฝ่ามือเขาลักลั่นลงกับพื้นอยู่ดี

เจ้จื่ออั่งนี่กว่าบุรุษรูปงามผู้นี้เป็นหนุ่มหน้าขาวที่มือไม่มีแม้กระทั่งเงียวแรงจะมัดไก่อ่างไรเสียควรวก่อนตอนเขาหาเรื่องคนตรงหน้า อีกฝ่ายก็ไม่เห็นลงมืออันใด คาดไม่ถึงเลยว่ากลับเป็นต่อแข็งที่เก็บจำความสามารถชัดมาแต่ฝ่ามือเดียวเขาก็ลั่นลงอย่างไม่อาจควบคุมแล้ว

เจ้จื่ออั่งนั่งอยู่กับพื้นพักหนึ่งก็เริ่มตั้งคำถามถึงชีวิตอย่างอดไม่ได้... เขาเคยคิดว่าตนเองก็นับเป็นคนร้ายกาจน่าเกรงขามคนหนึ่ง เหตุใดวันนี้จึง

มาเจอต่อแข็งสองคนติดๆ กันเช่นนี้

เดิมทีเสื้อผ้าของเจิ้งจื่ออั้งก็หลวมโพกอยู่แล้ว หลังถูกสั่งสอนเช่นนี้ คอเสื้อจึงคลายออกเล็กน้อย โจวเหวินหรานจึงสังเกตเห็นว่าอีกฝ่ายมีนกหวีดที่ค่อนข้างคุ้นตาตัวหนึ่งคล้องคอไว้...ใบหน้าของเขาพลันเปลี่ยนสีแวบหนึ่ง ก่อนจะก้าวฉับๆ ไปข้างหน้าแล้วกระซกนกหวีดตัวนั้นมาทันที

"เจ้าทำอะไร!"

เจิ้งจื่ออั้งตกใจกใหญ่ เขาพุ่งพรวดไปแย่งนกหวีดในมือโจวเหวินหราน กลับมาราวกับวัวป่า มองดูชุดเสื้อวหม่านที่ไม่รู้ว่าเป็นตัวจริงหรือตัวปลอม ข้างกายคนผู้นั้น แล้วสลับไปมองหนุ่มหน้าขาวที่ร้ายกาจไม่เบาที่รู้ว่าตอนนี้ ตนเองไม่มีทางได้เปรียบพวกเขาแน่นอน จึงตัดสินใจในทันทีว่าตราบไคซุนเขายังเชี่ยวชาญจี๋ ออย่าได้กลัวว่าจะไร้พินเผ่า* ก่อนจะกลับหลังหันวิ่งหนีไปอย่างไม่ลังเลเลยแม้แต่น้อย

โจวเหวินหรานไม่ได้ไล่ตาม ปล่อยให้อีกฝ่ายแย่งนกหวีดคืนแล้ว วิ่งหนีไป ส่วนเขาเพียงหยุดอยู่ที่เดิมพร้อมส่งสัญญาณมือ หลังจากนั้น ก็มีคนลอบติดตามเจิ้งจื่ออั้งไปเสียๆ

โจวเหวินหรานยืนมองแผ่นหลังที่วิ่งห่างออกไปไกล ในดวงตามีระลอกคลื่นก่อตัวอย่างต่อเนื่อง ถ้าหากมองไม่ผิด นกหวีดตัวนั้น... เป็นของบิดาเขาเอง

ในปีนั้นตอนเขาอายุสิบสอง บิดายกทัพออกรบกับหนานเซียง ทว่าหายตัวไปที่แนวหน้า จึงต้องสงสัยว่าสมคบคิดกับศัตรูทรยศบ้านเมือง ครอบครองของบุตรชายคนโตสกุลโจวล้วนถูกประหาร เหลือเขารอดชีวิตมาเพียงผู้เดียว หลายปีมานี้เขาไม่เคยลืมเลิกการตามหาเบาะแสของบิดา

* 'ตราบไคซุนเขายังเชี่ยวชาญจี๋ ออย่าได้กลัวว่าจะไร้พินเผ่า' หมายถึงตราบไคที่มีชีวิต ย่อมต้องมีความหวัง

และวันนี้กลับพบสิ่งที่เป็นของบิดาจากตัวอันธพาลหนุ่มคนหนึ่งที่น่าทึ่ง
แถบชายแดน...

"หรือวี่?" จ้าวฉงอี่เห็นเขาไม่ขยับเขยื้อนอยู่นานจึงเดินเข้าไปหา
แล้วเอ่ยเรียกคำหนึ่ง

โจวเวินหรรณได้ยินเสียงของนางถึงได้สติกลับคืนมา

"ท่านไม่ใช่ไรไซหรือไม่ว" จ้าวฉงอี่เห็นใบหน้าเขาดูซีดขาวจึงถาม
อย่างห่วงใย "เมื่อครู่กระเทือนถึงบาดแผลจนอาการบาดเจ็บกำเริบ
ใช่หรือไม่"

"ข้าไม่เป็นอะไร" สีหน้าโจวเวินหรรณกลับมาเป็นปกติ "ก่อนหน้านี้
เจ้ากลัวมากหรือไม่"

จ้าวฉงอี่จะตกใจกลัวได้อย่างไร นางแสร้งตัวเท่านั้น...

"เหตุใดวันนี้เจ้าออกมาคนเดียวเล่า ตอนนี้ในตำบลไม่ค่อยปลอดภัย
ข้าส่งเจ้ากลับไปดีกว่า" โจวเวินหรรณเอ่ยต่อ

"ข้ารู้ เกิดคดีฆาตกรรมสินะ" จ้าวฉงอี่กระแอมเบาๆ "ข้าได้ยินเรื่องนี้
เลยเป็นห่วงเล็กน้อย ท่านบอกว่าพักอยู่โรงเตี๊ยมวันไหนไม่ใช่หรือ ข้าเพิ่ง
ไปหาท่านที่นั่นมา หลังจู่กลับบอกว่าท่านคืนห้องพักแล้ว..." พูดยมาถึงตรงนี้
นางก็รู้สึกน้อยใจขึ้นมาตงิดๆ

โจวเวินหรรณคิดไม่ถึงว่านางจะออกมาข้างนอกเพราะเป็นห่วงเขา
สายตาพลันอ่อนโยนลง "ข้าเข้าบ้านเรียบร้อยแล้ว วันนี้เพิ่งจะย้ายเข้า
จึงยังไม่ทันได้บอกเจ้า...อย่างไรข้าก็แต่งงานกับเจ้าในโรงเตี๊ยมไม่ได้หรอก"

จ้าวฉงอี่หายน้อยใจขึ้นมาในพริบตา ที่แท้เขาไม่ได้หนี!

"ที่โรงเตี๊ยมก็ได้ละ ข้ารับได้ทั้งนั้นล่ะ" นางบ่นพึมพำ ถึงอย่างไร
ก็เข้าพักไม่นาน จะทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ไปด้วยเหตุใด

อารมณ์เศร้าหมองที่มีอยู่ของโจวเวินหรรณสลายหายไปทันใด เขา
กลั้นหัวเราะไม่อยู่ หญิงสาวที่แสนซื่อตรงคนนี้ทำให้เขาพูดอะไรไม่ออกแล้ว

"เจ้ารับได้ แต่ท่านพ่อกับท่านแม่เจ้าไม่มีทางเห็นด้วยแน่นอน
ใครจะให้บุตรสาวแต่งงานที่โรงเตี๊ยมกัน..."

หมายความว่าเขาดังใจเข้าบ้านสักหลังหนึ่งก็เพื่อแต่งงานกับนาง
จำวจงอีรู้สึกว่ในใจมีรสชาติหวานชื่นนัก แทบจะมีดอกไม้บานสะพรั่ง
เลยทีเดียว

"ข้ายังนึกว่าท่านหนีไปแล้ว" พอรู้สึกเบิกบานใจนางก็เผลอหลุดปาก
ออกมา

"หืม?" โจวเวินหรรณตะลึงงันไปชั่วขณะกว่าจะเข้าใจความหมาย
ในคำพูดของนาง เขาอดหัวเราะไม่ได้ กล่าวตอบอย่างแฝงความนัยลึกซึ้งยิ่ง
"วางใจได้ ข้าไม่มีทางหนีหรอก"

เจ้าเองก็หนีไม่พ้นเช่นกัน แม่สาวโง่งม

ถ้าหากมีผู้คนใหญ่มีผู้คนเดินขวัไขว่ โจวเวินหรรณก็อยากจะ
กอดรัดแม่สาวโง่งมผู้นี้ไว้แนบอก เหตุใดถึงได้มีหญิงสาวที่น่าเอ็นดู
ถึงเพียงนี้ละ... ในเมื่อนางเลือกข้าแล้ว ข้าจะปล่อยมือให้นางหนีไป
ได้อย่างไร

จำวจงอีได้รับคำสัญญาหนักแน่นจากชายหนุ่มก็วางใจได้เสียที จริงสิ
หรือวิเคียดุนรลัษณี่ให้ข้าแล้วด้วย พวกเราถูกลิขิตว่าจะได้แต่งงานกัน
แน่นอน ทั้งยังมีลูกสองคนเชียวนะ!

"ตอนนี้ท่านพักอยู่ที่ใด ข้าไปดูหน่อยได้หรือไม่" จำวจงอีกะพริบตา
ปริบๆ

แม้โชคชะตาจะกำหนดเอาไว้แล้วก็ตาม ทว่าตอนนี้ยังไม่แต่งงานกัน

มิใช่หรือ นางตัดสินใจว่ากระทำการรอบคอบย่อมดีกว่า อย่างน้อยต้องรู้ว่า
เขาพักอยู่ที่ใด เช่นนี้จะได้ไปหาเขาสะดวก

"ท่านพ่อกับท่านแม่รู้ว่าเจ้าออกมาใช่หรือไม่" โจวเวินหฺรานถามขึ้น
ถ้าหากยังสู้ขอไม่สำเร็จ ผู้บัญชาการโจวไม่คิดจะล่วงเกินว่าที่พ่อตาแม่ยาย
"รู้แล้วสิ" จ้าวฉงฮี้ตอบอย่างไม่สะทกสะท้าน

โจวเวินหฺรานพยักหน้าตอบแล้วพานางกลับไปด้วย

จบอย่าง

39

จิตใจดัมแคม

ถึงแม้วันนี้ใจเวนหรานจะเพิ่งย้ายเข้ามา แต่ซุนซิวเจิงได้สั่งคนให้เก็บกวาดทำความสะอาดเรียบร้อยแล้ว ภายในบ้านมีสภาพใหม่เอี่ยมอ่อง มองไม่ออกเลยว่าเคยเป็นสถานที่ก่อคดีฆาตกรรม

ตอนที่จ้าวฉงอี่เห็นบ้านหลังนี้ก็กลับรู้สึกประหลาดใจอย่างยิ่ง "ที่นี่เดิมที่ไม่ใช่ร้านขายของชำหรือห่อหรือ" นางจำได้ว่าวันนั้นเจ้าของร้านนี้มีปากเสียงกับเจิงพานซื่อ จากนั้นนางถึงได้รู้เรื่องชาติกำเนิดของตนเองโดยบังเอิญ

ใจเวนหรานไม่คิดจะปิดบังนางตั้งแต่แรกอยู่แล้ว สุดท้ายเรื่องนี้ก็ไม่มีทางปิดไว้ได้ เพียงแค่ใคร่ครวญสักหน่อยว่าควรพูดอย่างไรถึงจะไม่ทำให้นางตกใจ

"ฮุหยินที่อยู่ร้านนี้เพิ่งถูกคนฆ่าตายไปได้ไม่นานนะ เจ้าของร้านจึงปล่อยเช่าบ้านหลังนี้"

เขาจึงใจเล้าออกมาอย่างสบายๆ

จำวณอีกกลับตกใจเล็กน้อย คนที่ถูกฆ่าแถวถนนตะวันตกจากคำบอกเล่าของซูบั้นชยา...ที่แท้คือสตรีที่เคยมีปากเสียงกับเจิงพานซือ และทำให้นางอับอายขายหน้าวันนั้นใช่หรือไม่ แต่หรือวีมาเข้าบ้านเช่นนี้ได้จะต้องเป็นเพราะที่นี้เคยเกิดคดีฆาตกรรมแน่ๆ ค่าเช่าเลยถูกลงกระมัง พอคิดอย่างนี้แล้วจำวณอีก็รู้สึกปวดใจขึ้นมาเล็กน้อยอีกครั้ง หรือวีก็ลำบากมากจริงๆสินะ

"ตัวท่านยังมีเงินพอใช้หรือไม่" จำวณอ้อมองเขาด้วยสีหน้าจริงจังพร้อมเอ่ยว่า "ข้ามีเงินจริงๆนะ"

โจวจินหรานคิดไม่ถึงโดยสิ้นเชิงว่าความคิดของหญิงสาวผู้นี้จะแตกต่างจากคนทั่วไปยิ่งนัก "...พอแล้ว" เขากุมข้อมือนางไว้ ยับยั้งไม่ให้นางหยิบถุงเงินออกมา

จำวณอีเห็นเขายืนกรานเช่นนั้น ทำให้นางนึกถึงสิ่งที่เสียจิวเคยบอกไว้ว่าบุรุษล้วนรักศักดิ์ศรีกันทั้งนั้น นางจึงล้มเลิกการกระทำไปด้วยความเสียดาย

จำวณอีเดินตามเขาเข้าไปข้างใน บ้านทั้งหลังถูกปรับปรุงใหม่ เรียบร้อยจนมองการตกแต่งเดิมไม่ออกเลยแม้แต่น้อย ดูไปแล้วก็ไม่เลวเหมือนกัน ครั้งก่อนนางไม่ได้เข้ามาจึงไม่รู้ว่าภายในช่วงเวลาสั้นๆ แค่วันเดียวบ้านหลังนี้เกิดความเปลี่ยนแปลงไปมากเพียงใด

บ้านหลังนี้ดูผิวเผินน่าจะอยู่สบายใช้ได้ ไม่ได้ทำให้หรือวีลำบากเกินไป

จำวณอีค่อยสบายใจขึ้นมาบ้าง...เพียงแต่นางรู้สึกสนใจอย่างยิ่งว่าคดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้นที่นี่มีเรื่องราวเป็นมาอย่างไรกันแน่ ทว่าในเมื่อโจวหรือวีเข้าบ้านหลังนี้แล้ว นางก็ไม่คิดจะพูดอะไรมากไปกว่านี้อีก

เพื่อไม่ให้เขาแตกตื่น แค่นี้ก็แน่ใจว่าหากบ้านหลังนี้มีอะไรผิดปกติจริง นางจัดการแทนเขาเสียๆ ก็สิ้นเรื่อง อย่างไรก็ตามเสียก็นับว่าเป็นคนของนาง นางต้องปกป้องเขาอย่างแน่นนอน

หลังจากนั่งอยู่สักพัก แม้จะรู้สึกไม่ค่อยเต็มใจสักเท่าไร แต่จ้าวจงอื่ก็ตัดสินใจว่าจะกลับบ้าน...เพราะอันที่จริงแล้วนางก็แอบหนีออกมา ไม่ควรทำอะไรตามอำเภอใจเกินควร

เวลานี้ตำบลตงหลี่สถานการณ์ไม่สงบ โจวเวินหรานไม่วางใจให้นางกลับบ้านคนเดียวแน่นอน "เจ้ารอสักครู่ ข้าจะเตรียมรถม้าส่งเจ้ากลับไป"

"ท่านยังซื้อรถม้าไว้แล้วด้วยหรือ" จ้าวจงอื่ค่อนข้างประหลาดใจ

"สองสามวันนี้ต้องจัดการเรื่องสินสอด มีรถม้าสักคันสะดวกขึ้นมาก"

โจวเวินหรานตอบด้วยท่าทางเคร่งขรึม

จ้าวจงอื่รู้สึกว่ามีเหตุผลมากทีเดียว จึงพยักหน้าเห็นด้วย "ท่านคิดอ่านรอบคอบมาก"

"..." เดิมทีโจวเวินหรานอยากเห็นนางเขินอาย แต่ดูเหมือนหญิงสาวผู้นี้จะไม่รู้ว่าเขินอายเขียนอย่างไร

ระหว่างโจวเวินหรานไปเตรียมรถม้า จ้าวจงอื่ก็เดินมารอเขาตรงหน้าประตู

เมื่อยืนอยู่หน้าประตู จ้าวจงอื่เหลือบมองร้านขายของชำฝั่งตรงข้าม ก็เห็นว่าเจิงพานซื้อกำลั่งนั่งทำงานเย็บปักผ้าอยู่หน้าประตู

คล้ายอีกฝ่ายสัมผัสได้ถึงสายตาของจ้าวจงอื่ เจิงพานซื้อจับปลายเข็มเช็ดกับเส้นผมของตนเองก่อนจะเงยหน้ามองนางแวบหนึ่ง จากนั้นก็หลบตาลงทำงานเย็บปักผ้าต่อไป

จ้าวจงอื่ปรายตามองสิ่งที่อยู่ในมืออีกฝ่าย นั่นเป็นเสื้อคลุมแบบบุรุษ

ตัวหนึ่ง...คงเย็บให้เชิงเสียวผู้กระมัง

"มออะไรอยู่หรือ" โจวเวินหรรณเตรียมรถม้าเสร็จก็จูงออกมา เห็น
จ้าวฉงอียืนอยู่หน้าประตูจึงมองร้านขายของชำฝั่งตรงข้ามจึงเดินเข้าไปถาม
จ้าวฉงอีย้ายหน้าแล้วหันหลังก้าวขึ้นรถม้าไป

หลังจากรถม้าวิ่งไปได้ครึ่งทาง จู่ๆ เสียงดนตรีประโคมอย่างรื่นเริง
ก็ดังลอยมา จ้าวฉงอีย่อก้มามองออกไปอย่างสงสัย จึงมองเห็น
ขบวนรับเจ้าสาวขบวนหนึ่งกำลังเคลื่อนผ่านทางมา นางจำบุรุษสวมชุดมงคล
ที่นั่งอยู่บนหลังม้าได้ เขาก็คือหวังเหลียงบุตรชายคนขายเนื้อแซ่หวังนั่นเอง
นี่เขาจะแต่งงานกับอู่เสี่ยวเหลียนแล้ว?

ขณะที่จ้าวฉงอีย่นมองขบวนรับเจ้าสาว จู่ๆ ก็รู้สึกเหมือนมีเงาร่าง
ที่คุ้นตาแวบผ่านเบื้องหน้า...

นั่นเป็นคนที่ลากเจิ้งจื่ออึ้งเข้าไปในตรอกแล้วหนีไปต่อหน้าข้า
ก่อนหน้านี้! นางชะงักตัวออกไปหมายไล่ตามโดยสัญชาตญาณ แต่
เห็นโจวเวินหรรณหันหน้ากลับมามอง...นางจึงนั่งลงตามเดิมโดยพลัน

"เป็นอะไรไป" โจวเวินหรรณถาม

"...อิจฉา" จ้าวฉงอียตอบห้วนๆ พลางชี้ไปที่ขบวนรับเจ้าสาวนอกรถม้า

โจวเวินหรรณหลุดหัวเราะพรีตออกมา ดูท่านางจะร้อนใจอยากแต่งงาน
กับข้ามากจริงๆ สินะ

"เข้าใจแล้ว ข้าจะเร่งมือให้เร็วที่สุด" โจวเวินหรรณกลืนยิ้มเอาไว้ไม่ได้

จ้าวฉงอีย่กระแอมเบาๆ เริ่มเขินอายขึ้นมาเล็กน้อย นางผินหน้ามอง
ขบวนงานมงคลอันคึกคักครั้นเคร่งขำงนอกนั้น ใบหูชาวเผ่องค่อยๆ
เปลี่ยนเป็นสีแดงระเรื่อ...โอ๊ยๆ คำตอบนี้ฟังดูรีบร้อนเกินไปหน่อยแล้ว!

ใจเวินหรานสังเกตเห็นตั้งแต่แรก ดวงตาฉายแววยิ้มแย้มอย่างไม่อาจควบคุม

ในที่สุดก็เขินอายแล้วหรือ

จ้าวจงอู้รู้สึกได้ว่าใบหูร้อนผ่าวเล็กน้อย นางมองขบวนรับเจ้าสาวด้วยสายตาเหม่อลอย ทันใดนั้นก็ประสานสายตากับคนเป็นเจ้าบ่าว...

หวังเหลียงมองเห็นซุ่เสี่ยวหม่านที่นั่งอยู่ในรถม้าแล้วก็ไม่สามารถหักห้ามความรู้สึกของตนเองไปชั่วขณะ แทบจะมองนางอย่างลุ่มหลงเพื่อฝันในดวงตาเต็มไปด้วยความรู้สึกขมขื่นและซับซ้อน แม้ซุ่เสี่ยวเหลียนจะเป็นสตรีที่ดี แต่เขาก็ยังชอบซุ่เสี่ยวหม่านอยู่ดี

จ้าวจงอู้ถูกอีกฝ่ายมองจนรู้สึกบอกไม่ถูก ทว่าจู่ๆ ภาพเบื้องหน้าก็มีดลง ที่แท้ใจหรือวี่เอียงตัวมาช่วยปลดปล่อยให้นาง

"ลมแรง" เขาเอ่ยขึ้น

"อ้อ" จ้าวจงอู้พยักหน้าแล้วเอ่ยอีกว่า "ขอบคุณมาก"

ใจเวินหรานหันกลับไปบังคับรถม้าต่อ มุมปากยกโค้งเล็กน้อยใช่แล้ว เขาก็เป็นคนจิตใจคับแคบเช่นนี้

เมื่อรถม้ามาจอดที่หน้าประตูบ้านสกุลซุ่ จ้าวจงอู้บอกลาใจเวินหรานแล้วกระโดดลงจากรถม้าอย่างเร่งรีบเกินไปแล้วจริงๆ

ใจเวินหรานมองเห็นแผ่นหลังนางก้าวเข้าประตูอย่างร้อนรน กอดหัวเราะออกมาไม่ได้ นี่แสดงว่าลอบหนีออกมากระมัง

จ้าวจงอู้เพิ่งเข้าประตูมาก็มองเห็นท่านแม่ซุ่กำลังจะออกไปข้างนอกด้วยความร้อนใจ

"เสี่ยวหม่าน เจ้าไปที่ใดมา" ท่านแม่ซุ่มองเห็นนางก็ถอนหายใจโผล่อก

"...ออกไปเดินเล่นนิดหน่อยนะเจ้าคะ" จ้าวคงอีรู้ว่าคงเป็นเพราะท่านแม่ชูเห็นว่านางไม่อยู่ในเรือนจึงเป็นกังวล ดูท่าวันหลังพยายามอย่าออกไปข้างนอกตอนกลางวันดีกว่า

อย่างน้อยก่อนแต่งงานกับหรูอวีจะต้องระวังตัวหน่อย

ตอนแรกนึกว่าอย่างน้อยท่านแม่ชูต้องต่อว่าหรือพูดสั่งสอนสักสองประโยค ปรากฏว่านางกลับไม่พูดอะไรสักคำ เพียงเฉยร่ายยิ้มอ่อนโยนใจดีเป็นพิเศษ

"ช่วงนี้ข้างนอกไม่ค่อยปลอดภัย จะออกไปที่ใดก็เรียกพี่ชายเจ้าไปด้วย"

"...เจ้าคะ"

จ้าวคงอีเอยรับคำทั้งที่ยังจับต้นชนปลายไม่ถูกเท่าไรนัก ครั้นเตรียมจะเดินกลับห้องก็ได้ยินท่านแม่ชูเอยจากด้านหลัง

"หวังเหลียงไม่ใช่คนดีอะไร เขากับอู่เสี่ยวเหลียนก็เหมือนผีเนากับโลงผุ เจ้า...อย่าคิดมากเกินไป"

จ้าวคงอีพลันนึกถึงขบวนมงคลรับเจ้าสาวที่พบเห็นกลางทางขึ้นมาได้ที่ทำให้ท่านแม่ชูกลัวว่าข้าจะเสียใจเพราะหวังเหลียงอย่างนั้นหรือ ข้าไม่รู้สึกเสียใจอยู่แล้ว...เพียงแต่ไม่รู้ว่าจะถ้าหากหรูอวีเสี่ยวห่านกลับมาจะคิดอย่างไร

จ้าวคงอีหันหน้ากลับไปมองท่านแม่ชู ถือโอกาสเปิดเผยความในใจอีกครั้ง "ข้ามีหรูอวีแล้วนะ"

ตอนแรกท่านแม่ชูยังรู้สึกโล่งใจ ทว่าต่อมาหัวใจกลับบีบรัดแน่นในใจไม่มีเจ้าหวังเหลียงนั้นเป็นเรื่องดีอยู่แล้ว เพียงแต่หรูอวีคนนี้...ก็ไม่ว่าจะแต่งงานกันได้สำเร็จหรือไม่ละสิ

จ้าวคงอีไม่สนใจว่าท่านแม่ชูที่อยู่ด้านหลังจะคิดเช่นไร นางก้าวเข้า

เรือนหลังไปด้วยผีเท้าแผ่วเบาวิ่งไถ่

หลังจากกลับห้องนอนพักไปบึ่งหนึ่ง ะหว่างยังสะลึมสะลือ...
นางก็นึกได้อย่างกะทันหันว่าเพราะเหตุใดถึงรู้สึกว่แผ่นหลังของคนผู้นั้น
คุ้นตา

จ้าวจงอีลูกพรวดขึ้นนั่งทันที เป็นเจ้าโจรภูเขานั้น!

เพราะเงาหลังของคนผู้นั้นมีแขนเพียงข้างเดียว นางจึงนึกไม่ออก
ไปชั่วขณะ

วันนั้นนางพบกับชูเจ้อหลันที่ขึ้นเขามาตามหาน้องสาวกลางทาง
หลังหลอกล่อให้จ้าวหนานชิวจากไปได้ นางจึงขี่ม้าขึ้นเขามากวาดล้างรังโจร
พอเข้ามาในค่ายโจรแล้วเลื้อยให้โจรภูเขาสักคนนำทางอย่างไม่ให้ไฉนัก ซึ่ง
โจรภูเขาคคนนั้นเองที่พานางไปอยู่ตรงหน้าผู้บัญชาการโจรแห่งหน่วยเทียนฉี
ถัดมานางกับโจรเวินหรานก็ประมือกันอย่างดุเดือดก่อนที่นางจะพลัดตก
หน้าผาไป...ภายหลังนางตื่นขึ้นมาอีกครั้งก็กลายเป็นชูเสี่ยวหม่านแล้ว

...มาวันนี้ทบพันดูแล้ว โจรภูเขาคคนนั้นจะต้องมีปัญหอย่างแน่นอน

เดิมทีนางนึกว่เขาอาจจะเข้าใจผิดไป คนที่นางตามหาคือ
ชูเสี่ยวหม่าน โจรภูเขาคคนนั้นกลับนึกว่คนที่นางตามหาคือโจรเวินหราน
ที่แสดงฝีมืออันเหนือชั้น บุคเข้ามาในค่ายอยู่ก่อนแล้ว...แต่ชั่วขณะนี้
เมื่อขบคิดให้ละเอียด เห็นได้ชัดว่เจ้าโจรภูเขานั้นจงใจทำมากกว่า

ไหนเลยจะมีความเข้าใจผิดและความบังเอิญถึงเพียงนั้น

ก็ดูสิ พอนางกับโจรเวินหรานสู้กันขึ้นมา ไม่ใช่ว่เปิดโอกาสให้เขา
หลบหนีหรือ

จ้าวจงอีหลับตาลงใคร่ครวญอย่างถี่ถ้วนครู่หนึ่ง คนผู้นั้นเป็น

ชายฉกรรจ์รูปร่างผอมบาง ใบหน้าด้านซ้ายมีรอยแผลเป็นหนึ่งแผล
เพิ่มความโดดเด่นให้ใบหน้าธรรมดาของเขาอยู่หลายส่วน แต่ยามนั้นอีกฝ่าย
มีท่าทางหวาดกลัวตาบักษ์ของนางอย่างยิ่งจนแข่งขานเนื้อตัวสั่นสะท้าน
ไปหมด นอกจากนี้นางบุกเข้าค่ายบนภูเขาส่งสำเร็จตายเกินไป รู้สึกว่า
โจรภูเขาล่านั้นไร้กำลังจะต่อสู้ตั้งกองทรายกระจัดกระจาย จึงไม่ได้
คิดให้ลึกซึ้งกว่านั้นเลย

เขาคงเป็นโจรภูเขาที่หนีรอดไปได้โดยไม่ต้องสงสัย คดีฆาตกรรม
สองคดีที่เกิดขึ้นในตำบลช่วงนี้เป็นไปได้แปดส่วนว่าเป็นฝีมือเขา

ไม่ใช่กระมัง หน่วยเหียนฉีไร้ประโยชน์ถึงเพียงนี้เชียว? แต่โจรภูเขา
กระจอกๆ คนหนึ่ง ผ่านมาตั้งนานแล้วยังจัดการไม่ได้ ทั้งยังปล่อยให้ฝ่าย
เหิมเกริมเช่นฆ่าผู้คนในตำบลเล็กๆ แห่งนี้นะหรือ

...ก่อนหน้านี้นางประเมินโจรเหินหรานกับหน่วยเหียนฉีสูงเกินไปจริงๆ

将军待嫁 2
Jiang Jun Dai Jia 2

สวมรอยรักแม่ทัพหญิง 2
เมิ่งซานเซิง เขียน
เจนจูเหินฉา แปล

จำนวน 360 หน้า
ราคา 439 บาท

《将军待嫁》Jiang Jun Dai Jia

Copyright © 2021 by 梦三生 Meng San Sheng

Thai language translation rights arranged with

Zhiyuan Yuedu (Guangzhou) Literature Information Technology Co., Ltd.

Thai language copyright © 2025 by Jamsai Publishing Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3433-0

ภาพประกอบ 正版青团子
ออกแบบฟอนต์ mustremember

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

แม่ไม่อาจแน่ใจนักว่าหญิงสาวผู้นี้ใช่ 'แม่ทัพหญิงผู้เกรียงไกร' หรือไม่
แต่ 'โจวเหวินหราน' กลับแน่ใจยิ่งว่า... เขามีความรู้สึกพึงใจในตัวนาง!

ครั้นรู้ว่ำนางอยากแต่งงาน เขาก็ยินดียิ่งอย่างมาก
ถึงขั้นยอมไปทำงานเป็นพ่อครัวสร้างฐานะให้มั่นคง
ทั้งยังเข้าบ้านหลังหนึ่งไว้ใช้เป็นเรือนหอ
ก่อนยกขบวนไปตบแต่งนางมาเป็นภรรยาได้สมใจ

กว่า... ท่ามกลางวันคืนแสนหวานที่ผ่านมาเพียงไม่นาน
โจวเหวินหรานก็พบเจอความยุ่งยากเข้าแล้ว

เมื่อมีชายหนุ่มอ้างตัวว่าเป็นญาติผู้พี่ของภรรยาเข้ามาตามติดนาง
ถึงพบเจอองค์ชายรองที่เป็นต้นเหตุให้แม่ทัพจ้าวต้องหนีการแต่งงาน

และยังมี... **คนหน้าตาเหมือนภรรยาปรากฏตัวขึ้นอีกคน!**

ความจริงที่ซ่อนอยู่คืออะไรกันแน่!

书旗小说

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลคุณด้วยใจ
โทร. 02-840-4888
www.jamsai.com

ทดลองอ่าน

พากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-3433-0

9 786160 634330

ราคา 439 บาท